

comunicativament opulenta, bona part de la població nord-americana disposi de poc coneixement d'allò que s'esdevé al seu voltant, enmig d'un estat de confusió i d'ignorància?

Lance Bennet ens recorda l'origen industrial i comercial de la informació i els nombrosos lligams d'interessos existents entre l'estructura de la propietat dels mitjans de comunicació nord-americans i els grups dominants a l'escena política. Analitza les causes que han fet evolucionar la informació política cap a una creixent personalització, fragmentació i dramatització que sovint fa oblidar la complexa realitat de la política que cada cop gira més al voltant del «jo» del polític.

En el decurs de les pàgines d'aquesta obra, assistim a una exhaustiva descripció de la relació que s'estableix entre el polític i el professional de la informació. Es descriu com el polític es presenta davant de l'informador i com aquest últim emprà certes rutines estandaritzades tendents a la homogeneïtzació del discurs periodístic.

També s'estudia com el contacte quasi diari dels informadors, que arriben a compartir notícies i espais físics, tendeix a allò que s'ha donat a anomenar «l'efecte del ramat, altrament dit la tendència a compartir rutines estàndards d'ampli reconeixement per part del públic i ben acceptades pels editors i pels mateixos polítics.

La gran pregunta que es planteja a un lector català és si la descripció feta per l'autor i les seves conclusions són també vàlides a casa nostra. En aquest cas penso que heu de ser vosaltres mateixos els que hi doneu la resposta després d'haver llegit aquest text tan suggerent.

Enric Saperas

DD.AA., *Media, Culture & Society. A Critical Reader*. Sage Publications, Londres 1986.

DD.AA., *Los intelectuales en la sociedad de la información*. Antropos, Barcelona 1987.

L'evolució de la recerca comunicativa a Europa als últims trenta anys sovint ha estat molt vinculada amb la creació i la influència posterior de les grans revistes especialitzades en aquets sector de la recerca social. *Publizistik, Communications, Versus o Problemi dell'Informazione* han estat exponents clars d'aquesta aportació decisiva als estudis sobre comunicació.

Resseguint aquesta tradició, l'any 1979 va aparèixer una nova revista, *Media, Culture & Society*, que ha esdevingut un dels vehicles d'expressió de la recerca comunicativa més brillants dels anys vuitanta. La seva consolidació com una de les millors revistes internacionals en l'àmbit de la recerca comunicativa fa que calgui consider-la com a triplement extraordinària. De primer, *Media, Culture & Society* representa la primera gran aportació britànica al mercat internacional de les revistes comunicatives. Això no ens ha d'estranyar si tenim en compte que la recerca comunicativa britànica ha estat una de les últimes tradicions teòriques en formar-se a l'Europa Occidental. De fet, fins a la darrereria dels anys seixanta la Gran Bretanya no s'incorporarà plenament a la recerca comunicativa. En segon lloc, és notable que aquesta revista hagi sabut mantenir un tarannà crític, d'altra banda tan característic de la recerca europea, que als últims anys s'ha anat degradant manifestament. Amb això, aquesta revista no fa sinó arrelar en la tradició crítica

britànica sorgida als anys cinquanta amb Richard Hoggardt (*The Uses of Literacy. Aspects of working class-life with special reference to publications and entertainments*, 1957) i Raymond Williams (*The Long Revolution*, 1961); tradició ara continuada per investigadors tan notables com Nicholas Garnham, Graham Murdock o Peter Golding, entre altres, tots ells impulsors de *Media, Culture & Society*. Finalment, l'empresa teòrica iniciada per aquesta revista ha de ser considerada com a extraordinària perquè ha sabut no renunciar a la recerca sobre certs àmbits que l'instrumentalisme creixent de la recerca comunicativa europea dels anys vuitanta tendeix a bandejar: la cultura i els intel·lectuals, l'economia política de la comunicació, l'estudi crític de l'estructura comunicativa i de la indústria de la cultura i la reflexió sobre l'evolució de la recerca comunicativa internacional.

Bona mostra de tot el que acabem de dir són els dos textos que ara comentem. El primer, *Media, Culture & Society. A Critical Reader*, aparegut ara fa dos anys, és una antologia de textos sobre cultura apareguts en aquesta revista des del 1979 fins al 1985. El segon, *Los intelectuales en la sociedad de la información*, és una traducció a la llengua castellana d'un número monogràfic sobre l'intel·lectual i la seva relació amb la indústria de la cultura, aparegut l'any 1982.

Tots dos textos ens ofereixen aportacions importants a la sociologia de la indústria de la cultura i, més concretament, a la sociologia de la cultura. S'hi apleguen els principals pensadors britànics, (Williams, Stuart Hall, Schlesinger, Elliott, Garnham, Murdoch, entre d'altres) i alguns autors continentals, tant occidentals (Bordieu o Michèle Mattelart) com orientals (Kostecki, Mreta, entre d'altres).

La lectura d'aquests documents és obligada per a tots aquells que estan interessats per la sociologia de la cultura, sens dubte una de les assignatures pendents dels estudiosos de la comunicació i de la cultura industrials. El lector podrà observar en aquests textos com s'ha confirmat als darrers anys l'hegemonia de la recerca britànica sobre aquest àmbit. Efectivament, la tradició iniciada durant la dècada prodigiosa dels anys trenta pels pensadors crítics de l'Escola de Frankfurt, i continuada intensament durant els anys cinquanta i seixanta per pensadors italians i francesos, ha deixat pas a una marcada influència del pensament britànic.

En definitiva, el lector podrà disposar de dues antologies que manifesten una vegada més com la recerca britànica manté d'una forma intensa un àmbit que a la recerca francesa, i amb menys intensitat a la italiana, ha desaparegut pràcticament després de la crisi experimentada als darrers anys amb l'increment de la recerca de caire instrumental, encapçalada per les fonts de finançament públic i privat, que fan que s'orientin cap a la temàtica de les anomenades noves tecnologies, la qual ha bandejat la reflexió sobre la indústria de la cultura, tot situant-se en la mateixa òrbita d'aquesta indústria.

Enric Saperas